

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและปัญหา

ธนาคารพาณิชย์ถือเป็นสถาบันการเงินที่สำคัญ ที่จะทำหน้าที่ในการระดมเงินออมจากประชาชน และพยายามจัดสรรเงินทุนดังกล่าวไปสู่แหล่งต่างๆ ที่ต้องการเงินทุน ภายใต้เงื่อนไขของผลตอบแทนที่ธนาคารพาณิชย์จะได้รับจากการให้กู้ยืม และภาวะความเสี่ยงที่จะต้องเผชิญจากความสามารถในการหารายได้ที่แตกต่างกันของธุรกิจแต่ละราย รายได้ส่วนใหญ่จากการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ มาจากการให้กู้ยืม ซึ่งธนาคารพาณิชย์จะมีรายได้มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม และปริมาณเงินให้กู้ยืมแก่ธุรกิจต่างๆ ในสภาวะที่ตลาดการเงินเป็นตลาดที่มีการแข่งขันโดยสมบูรณ์ กลไกตลาดจะทำหน้าที่ปรับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม อุปสงค์สินเชื่อ และอุปทานสินเชื่อ ให้เข้าสู่ดุลยภาพ กล่าวคือ หากอุปสงค์สินเชื่อมากกว่าอุปทานสินเชื่อ กลไกตลาด จะทำหน้าที่ปรับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมให้สูงขึ้น จนเข้าสู่จุดดุลยภาพใหม่ที่อุปสงค์สินเชื่อเท่ากับอุปทานสินเชื่อ

แต่ในอดีตที่ผ่านมา พบว่า ธนาคารแห่งประเทศไทยมีกฎหมายและกฎระเบียบต่างๆ เป็นมาตรการที่เข้ามาแทรกแซงในกลไกการทำงานของระบบตลาด ที่สำคัญเช่น การกำหนดเพดานอัตราดอกเบี้ยที่ธนาคารพาณิชย์ จะสามารถเรียกเก็บหรือจ่ายให้ การที่ธนาคารแห่งประเทศไทยเข้าไปมีส่วนชี้นำธนาคารพาณิชย์เกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก และเงินให้กู้ยืม ตลอดจนส่วนต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยทั้ง 2 ประเภท จะทำให้อัตราดอกเบี้ยในประเทศไทยไม่สามารถสะท้อนภาพความต้องการสินเชื่อ ปริมาณเงินออมที่ควรจะเข้าสู่ระบบธนาคาร และระดับความน่าเชื่อถือด้านเครดิตที่แตกต่างกันระหว่างธุรกิจแต่ละรายได้อย่างแท้จริง ส่งผลให้ตลาดการเงินขาดประสิทธิภาพในการจัดสรรเงินทุน เนื่องจากเกิดการบิดเบือนในตลาดการเงิน ดังนั้น เมื่อระบบเศรษฐกิจมีอุปสงค์สินเชื่อมากกว่าอุปทานสินเชื่อ อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมจะไม่สามารถปรับตัวให้

เพิ่มสูงขึ้นเพื่อขจัดอุปสงค์ส่วนเกินให้หมดไปได้ ซึ่งภายใต้เงื่อนไขการแสวงหากำไรสูงสุด และภาวะความเสี่ยงที่ต่ำสุด ธนาคารพาณิชย์จึงจำเป็นต้องใช้กลไกที่ไม่เกี่ยวกับราคา คือการปันส่วนสินเชื่อ โดยระงับการให้กู้ยืมหรือลดปริมาณการให้กู้ยืมสำหรับธุรกิจที่มีความเสี่ยงสูง แต่ยังคงให้กู้ยืมแก่ธุรกิจที่มีความเสี่ยงต่ำ เนื่องจากการให้กู้ยืมแก่ธุรกิจที่มีความเสี่ยงต่ำจะไม่ก่อให้เกิดปัญหาหนี้สูญ ฉะนั้นการปันส่วนสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ จะมีผลกระทบต่อธุรกิจต่างๆในระดับที่ไม่เท่ากัน โดยจะมีผลกระทบโดยตรงต่อธุรกิจรายใหม่ที่เพิ่งเข้าสู่ระบบ หรือมีความเสี่ยงในการดำเนินงานสูง ทำให้ธุรกิจเหล่านั้นจะต้องหาแหล่งเงินทุนแหล่งใหม่สำหรับการดำเนินงาน การปันส่วนสินเชื่อจึงถือว่าเป็นผลมาจากความล้มเหลวของระบบตลาด ทำให้ธนาคารพาณิชย์ไม่สามารถจัดสรรเงินทุนที่มีอยู่ไปสู่ธุรกิจต่างๆ ที่มีความต้องการเงินทุนได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะส่งผลต่อภาวะการผลิต การจ้างงาน การค้าระหว่างประเทศ และดุลการชำระเงินของประเทศในที่สุด อันเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการเติบโต และพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาว

การศึกษาถึงการปันส่วนสินเชื่อของไทยที่ผ่านมา อภิชาติ คอยระงับ¹ ได้อาศัยแนวคิดของ Jaffee and Modigliani ในการศึกษาถึงการมีอยู่จริง และประเมินถึงระดับการปันส่วนสินเชื่อโดยนำความเสี่ยงของผู้กู้เข้ามาพิจารณา ภายใต้ข้อสมมติที่ว่า ธนาคารพาณิชย์ต้องการกำไรสูงสุด และตลาดมีลักษณะกึ่งผูกขาดโดยธนาคารพาณิชย์ ซึ่งทำให้ธนาคารพาณิชย์มีอำนาจแบ่งลูกค้าออกเป็น 2 ประเภท คือ ลูกค้าชั้นดี และลูกค้าที่มีความเสี่ยงสูง โดยการศึกษาได้ใช้อัตราส่วนระหว่างปริมาณสินเชื่อที่ให้แก่ลูกค้าชั้นดี ต่อปริมาณสินเชื่อที่ให้แก่ลูกค้าทั้งหมด เป็นตัวแสดงแทนในการวัดระดับการปันส่วนสินเชื่อ ซึ่งกำหนดให้ ปริมาณสินเชื่อที่ให้แก่ลูกค้าชั้นดี ที่มีความเสี่ยงน้อย เท่ากับความต้องการสินเชื่อของลูกค้าชั้นดี นั้นแสดงว่าลูกค้าชั้นดีจะไม่ถูกปันส่วน

¹อภิชาติ คอยระงับ, "การปันส่วนสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย," วิทยานิพนธ์ปริญาโทมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ,2528.

สินเชื่อเลย ในขณะที่ลูกค้ำที่มีความเสี่ยงสูงจะถูกบันส่วนสินเชื่อ ดังนั้นการบันส่วนสินเชื่อจะมีความสัมพันธ์ตามกับสัดส่วนของปริมาณสินเชื่อที่ให้แก่ลูกค้ำชั้นดี ต่อปริมาณสินเชื่อที่ให้แก่ลูกค้ำทั้งหมด แต่งานศึกษาของ อภิชาติ คอยระงับ ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงการแบ่งประเภทของลูกค้ำ และแหล่งที่มาของข้อมูล ปริมาณสินเชื่อที่ให้แก่ลูกค้ำชั้นดี และลูกค้ำที่มีความเสี่ยงสูง ซึ่งจากรายงานเศรษฐกิจ และการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย และธนาคารพาณิชย์ต่างๆ นั้น ได้เก็บรวบรวม และนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณเงินให้สินเชื่อให้ทราบในรูปของยอดรวมเท่านั้น มิได้แบ่งปริมาณเงินให้สินเชื่อดังกล่าวออกตามระดับความเสี่ยงของลูกค้ำ ดังนั้น ข้อมูลที่ อภิชาติ คอยระงับ ได้มาใช้ในการศึกษา จึงเป็นข้อมูลพิเศษที่ไม่มีรายงานให้บุคคลทั่วไปได้ทราบ วิธีการดังกล่าวจึงไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการศึกษา

ในระยะต่อมาของ สุกิจ ห่อวโนทยาน² ได้พัฒนาแบบจำลองตามแนวคิดของ Tucker ที่จะใช้วัดระดับการบันส่วนสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทย ในสภาวะที่ตลาดไร้ดุลยภาพ โดยประเมินจากความแตกต่างระหว่างอุปสงค์และอุปทานสินเชื่อ การศึกษาเชิงประจักษ์ว่า การบันส่วนสินเชื่อมีจริงหรือไม่ รวมทั้งศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการบันส่วนสินเชื่อกับการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยของ สุกิจ ห่อวโนทยาน ใช้ค่าตัวแปรในรูปของ Stock และ Nominal Term ซึ่งไม่สอดคล้องกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่อธิบายพฤติกรรมต่างๆ เกี่ยวกับ การออม และการก่อหนี้ ในลักษณะของ Flow ที่เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ตัวแปรที่แสดงยอดสะสมจากอดีตจนถึงช่วงเวลาที่น่าสนใจศึกษา นอกจากนี้ ข้อมูลในรูปของ Nominal Term เป็นข้อมูลที่มีระดับราคาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยซึ่งระดับราคาถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลทำให้ตัวแปรตาม และตัวแปรอิสระ ใน

²สุกิจ ห่อวโนทยาน, "การบันส่วนสินเชื่อและการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยของธนาคารพาณิชย์ไทย," วิทยานิพนธ์ปริณญามหาบัณฑิต ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,2535.

แบบจำลองมีการเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวที่สัมพันธ์กัน ดังนั้น ข้อมูลในรูป Stock และ Nominal Term จึงถือเป็น มูลค่าในรูปตัวเงินที่รวมพฤติกรรมจากอดีต จนถึงช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งไว้ เมื่อนำไปประมาณค่าสัมประสิทธิ์ในแบบจำลอง จะทำให้ได้ค่า R^2 ที่สูง แต่ไม่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง ในระบบเศรษฐกิจ ณ ช่วงเวลานั้นได้ ดังนั้น ข้อมูลที่เหมาะสมสำหรับการศึกษาคควรอยู่ในรูปของ Flow และ Real Term ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงปริมาณที่แท้จริงที่เกิดขึ้น ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ที่ได้ขจัดอิทธิพลของราคาออกแล้ว และค่าดังกล่าวน่าจะสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงในระบบเศรษฐกิจขณะนั้นได้ชัดเจนกว่า และเนื่องจากธนาคารพาณิชย์เป็นธุรกิจการเงินขนาดใหญ่และมีสาขาจำนวนมาก เงินทุนที่ใช้ในการดำเนินงานจึงอยู่ในปริมาณที่สูง อีกทั้งมีลักษณะการหมุนเวียนที่ค่อนข้างรวดเร็ว ดังนั้น ข้อมูลที่มีความถี่ระยะสั้นรายเดือน จึงน่าจะสะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินงานของระบบธนาคารพาณิชย์ ได้ดีกว่าข้อมูลรายไตรมาสที่เป็นยอดสะสมของการดำเนินงานในช่วง 3 เดือน ที่สุกิจ ห่อวโนทยาน ได้นำมาใช้

ในส่วนของเทคนิคเชิงเศรษฐมิติ ที่สุกิจ ห่อวโนทยาน นำมาใช้ สำหรับการวิเคราะห์แบบจำลอง กับวิธีการวิเคราะห์แบบจำลองอุปสงค์และอุปทานสินเชื่อ มีความขัดแย้งกัน กล่าวคือ

1) ในส่วนของเทคนิคเชิงเศรษฐมิติ ได้อธิบายไว้ว่า ในสภาวะที่ไร้ดุลยภาพ อุปสงค์สินเชื่อไม่เท่ากับอุปทานสินเชื่อ จะสามารถสังเกตอุปสงค์และอุปทานสินเชื่อได้จากการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม โดยในขณะที่ อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมปรับตัวสูงขึ้น แสดงว่าอุปสงค์สินเชื่อมากกว่าอุปทานสินเชื่อ ปริมาณเงินให้สินเชื่อที่สังเกตได้ จะเป็นค่าอุปทานสินเชื่อในทางตรงกันข้าม หากอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมปรับตัวลดลง แสดงว่า อุปทานสินเชื่อมากกว่าอุปสงค์สินเชื่อ ปริมาณเงินให้สินเชื่อที่สังเกตได้ จะเป็นค่าอุปสงค์สินเชื่อ แต่ในการวิเคราะห์แบบจำลองอุปสงค์ และอุปทานสินเชื่อ สุกิจ ห่อวโนทยาน ใช้ค่าปริมาณเงินให้สินเชื่อที่สังเกตได้เป็นตัวแปรแทนค่าทั้งในสมการอุปสงค์และอุปทานสินเชื่อ

2) ในส่วนของเทคนิคเชิงเศรษฐมิติ ที่อธิบายแบบจำลองการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยทั้งแบบ Price Adjustment และ Partial Adjustment ได้กล่าวไว้ว่า ให้นำตัวแปรอิสระ

ที่กำหนดอุปสงค์ พร้อมทั้งตัวแปรการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น ไปประมาณค่าหาอุปทานสินเชื่อ ในทางตรงกันข้าม นำตัวแปรอิสระที่กำหนดอุปทาน พร้อมทั้งตัวแปรการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยลดลง ไปประมาณค่าหาอุปสงค์สินเชื่อ แต่ในการประมาณค่าจริง สุกิจ ห่อวโนทยาน ไม่ได้ใช้วิธีการตามทฤษฎีที่กล่าวไว้

3) สุกิจ ห่อวโนทยาน ได้อ้างแนวคิดของ Takeshi Amemiya ที่แนะนำวิธีการประมาณค่าอุปสงค์และอุปทานสินเชื่อที่เหมาะสม ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบสองขั้น (2SLS) แต่ที่แท้จริงแล้ว สุกิจ ห่อวโนทยาน ใช้เพียงวิธีการประมาณค่าแบบจำลองด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบธรรมดา (OLS) เท่านั้น ซึ่งวิธีการดังกล่าว เหมาะสำหรับใช้อธิบายแบบจำลองที่เป็นสมการเดียว (Single equation) ที่ว่า การเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามในแบบจำลองนั้นจะถูกกำหนดโดยการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอิสระที่อยู่ทางด้านขวามือของสมการเท่านั้น แต่ในทางตรงกันข้าม การเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม จะไม่สามารถมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอิสระแต่อย่างใด (One-way causality) ผลจากการประมาณค่าด้วยวิธี OLS พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับอุปสงค์สินเชื่อ และมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอุปทานสินเชื่อ ที่ทำหน้าที่เป็นตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ได้มีการอธิบายถึง ระบบสมการว่า ในสมการใดสมการหนึ่ง ตัวแปรบางตัวอาจมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interdependent) ทำให้ไม่สามารถจะกำหนดค่าที่แน่นอนของตัวแปรตามจากการกำหนดค่าของตัวแปรอิสระได้ เพราะค่าของตัวแปรตามนอกจากจะขึ้นอยู่กับค่าของตัวแปรอิสระแล้ว ขณะเดียวกัน ค่าของตัวแปรอิสระบางตัวก็ขึ้นอยู่กับค่าของตัวแปรตามด้วย ดังเช่น สมการอุปสงค์ และอุปทานสินเชื่อ ซึ่งกำหนดให้ขึ้นอยู่กับระดับของอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมแล้ว ยังพบว่าอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมยังขึ้นอยู่กับระดับของอุปสงค์ และอุปทานสินเชื่อด้วย นั่นคือ ตัวแปรอิสระในสมการหนึ่งจะเป็นตัวแปรตามในอีกสมการหนึ่ง ดังนั้นการที่ สุกิจ ห่อวโนทยาน ใช้วิธี OLS ในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอุปสงค์ และอุปทานสินเชื่อ เพียงอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอ ในการศึกษาดังกล่าว จึงน่าจะอาศัยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบสองขั้น (2SLS) ช่วยในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ในรูปของสมการ

เกี่ยวเนื่องด้วย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จึงมีความสนใจที่จะทำการประมาณการบ้านส่วนสินเชื่อของระบบธนาคารพาณิชย์ไทย โดยอาศัยข้อมูลรายเดือนในรูปแบบ Flow และ Real Term ซึ่งการวิเคราะห์จะอาศัยวิธีทางเศรษฐมิติ คือวิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบธรรมดา (Ordinary Least Squares: OLS) และวิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบ 2 ชั้น (Two Stage Least Squares : 2SLS) ในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระต่างๆ และทำการเปรียบเทียบ ผลการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของทั้ง 2 วิธี ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร

นอกจากนั้น การวิเคราะห์ยังอาจจะช่วยสะท้อนให้เห็นผลของ นโยบายการประกาศยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ยประเภทต่างๆของธนาคารแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 1 มิถุนายน 2535 ที่มีต่อการบ้านส่วนสินเชื่อ และต่อความพยายามที่จะกระตุ้นให้ตลาดการเงินของประเทศเป็นตลาดการเงินที่มีการแข่งขันอย่างสมบูรณ์ เพื่อรองรับกับความเป็นศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดังนั้น วิทยานิพนธ์นี้จะมีการใช้ ตัวแปรหุ่น (Dummy) เข้าไปในแบบจำลอง เพื่อดูความแตกต่างของปริมาณการบ้านส่วนสินเชื่อในช่วงก่อน และหลังการดำเนินนโยบายอัตราดอกเบี้ยเสรี ของธนาคารแห่งประเทศไทย

รวมทั้งจะทำการทดสอบการดำเนินนโยบายทางการเงิน ของธนาคารแห่งประเทศไทย ในการเพิ่ม หรือลดปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจ ว่าจะมีผลต่อการบ้านส่วนสินเชื่อหรือไม่ อย่างไร ตลอดจนผลของการบ้านส่วนสินเชื่อ ที่มีต่อตัวแปรเศรษฐกิจมหภาค ภายใต้สมมติฐานการศึกษาที่ว่า การบ้านส่วนสินเชื่อจะทำให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจลดลง เนื่องจากการบ้านส่วนสินเชื่อที่เกิดขึ้น นอกจากจะมีผลกระทบโดยตรงต่อผู้ขอกู้แล้ว ยังน่าที่จะส่งผลกระทบต่อกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อวัดการปันส่วนสินเชื่อ ว่ายังมีอยู่ในระบบธนาคารพาณิชย์ไทย หรือไม่ ภายหลังจากการดำเนินนโยบายอัตราเสรี โดยธนาคารแห่งประเทศไทย โดยอาศัยวิธีทางเศรษฐมิติในการวิเคราะห์แบบจำลองไร้ดุลยภาพ (Disequilibrium Model)

2. เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (Causality Test) ระหว่างปริมาณการปันส่วนสินเชื่อ กับตัวแปรเศรษฐกิจมหภาคที่สำคัญ อาทิ ปริมาณเงิน ดัชนีราคาผู้บริโภค ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน ปริมาณการส่งออก ปริมาณการนำเข้า เป็นต้น

ขอบเขตของการศึกษาและแหล่งข้อมูล

การศึกษานี้จะทำการศึกษาภาพรวมของระบบธนาคารพาณิชย์ไทย โดยอาศัยข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ซึ่งเก็บรวบรวมโดยธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นข้อมูลรายเดือนในช่วงเดือน มกราคม พ.ศ. 2532 ถึงเดือน มีนาคม พ.ศ. 2537 ซึ่งแยกการศึกษาออกเป็นช่วงก่อนการดำเนินนโยบายอัตราดอกเบี้ยเสรี คือ มกราคม พ.ศ. 2532 ถึง พฤษภาคม พ.ศ. 2535 และช่วงหลังการดำเนินนโยบายอัตราดอกเบี้ยเสรี คือ มิถุนายน พ.ศ. 2535 ถึง มีนาคม พ.ศ. 2537 ในส่วนของการศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างการปันส่วนสินเชื่อกับตัวแปรเศรษฐกิจมหภาคนั้น ตัวแปรเศรษฐกิจมหภาคที่นำมาศึกษาจะเป็นตัวแปรที่มีรายงานในรูปของรายเดือนเท่านั้น ซึ่งได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภค ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน ปริมาณการส่งออก ปริมาณการนำเข้า

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมการปันส่วนสินเชื่อของระบบธนาคารพาณิชย์ไทย รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างการปันส่วนสินเชื่อกับการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม

2. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมการณ์ส่วนบุคคลของระบบธนาคารพาณิชย์ไทย รวมทั้งทราบแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าว เมื่อปัจจัยต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไป
3. เพื่อให้ทราบถึงผลกระทบของการส่วนบุคคลของระบบธนาคารพาณิชย์ต่อตัวแปรเศรษฐกิจมหภาค
4. สามารถนำผลที่ได้จากการศึกษามาเป็นแนวทางในการวางแผนพฤติกรรมการณ์ให้สินเชื่อได้อย่างถูกต้อง และช่วยให้ธนาคารแห่งประเทศไทยสามารถดำเนินนโยบายทางการเงินได้อย่างเหมาะสมและเกิดผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศต่อไป